HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הא לא כתיב בהו מועד. ולא לידחו טומאה דהא כל קרבנות ציבור ממועד נפקי לן כדלקמן: **קרא עלי מועד.** תמוה דשילוח מרגלים מלויי מליוה וכלו תרבנים דילהו בע' בא בפרק בתרא דתענית [בבא.] **והוקבעה להם בו בכיה לדורות** ויום עיבור המחשך קרי מועד: **וידבר משה וגו'.** בתורת כהנים[ב] הוא גבי עומר ושתי הלחם: **שלא למדנו כו' שנאמר בהן מועד.** לדחות שבת וטומאה: **במועדו.** משמע לא יעבור זמנן ואפילו הן טמאין ואפילו הוא שבת: **אלה תעשו וגו'.** בפרשת פינחס כתיב גבי מוספים: **מניין לרבות עומר והקרב עמו.** ועשיתם ביום הביאכם וגו' (ויקרא כג): **ושתי הלחם.** והכבשים הקרבין עמהן המומר בתורת כהנים[ג] ואינם מומרים בפרשת פינחס[מ]: **ת"ל.** בשלהי ההיא פרשתא דשור או כשב או עז וידבר משה וגו': **לא הני למה לי.** לכתוב חד ולימי הנך מיניה: **שאר קרבנות ציבור.** מוספין דעולה מבפרת תעשה כדתניא ביומא (דף לו.) אין עולה בחה אלא על עשה ולא תעשה שיתק לעשה: **עומר ושתי הלחם.** אינן באין אלא להתיר את החדש זה במדינה וזה במקדש: **סברוה.** האמוראים בני ישיבה היו סבורין כן לפיכך הוצרך להם לישאל הא דבעי לקמיה לימא מתניתין דלא כר' יהושע: **דחויה.** אף על גב דאכשרה רחמנא למיתי בטומאה לאו היתר גמור הוא אלא היכא דלא מישתכחי עהורין וכיון דלאו היתר גמור הוא בעי' לין לרלוי: **בין שישנו על מלחו.** בשעה שאירעה טומאה בקרבנות: **לפן גדול ביום הכפורים יוחיו.** בשעת עבודת פיום: **שאינו על מלחו.** דהא אין נכנס שם בבגדי זהב [בראש השנה] (דף כו.) דאין קטיגור עשה סניגור: **ומרלה.** אם בחו בטומאה דהא קיימא לן כל קרבנות הציבור הקבוע להן זמן דוחין את הטומאה ורבי שמעון אית לה דבר' הטומאה דחויה היא בציבור אבל בציבור ואי לאו משום דלין מרלה לטומאה לא הוו מיתכשרי: **שטומאה הוחרה בציבור.** ואין קרבן ציבור לריך רילוי הלין אלא קרבן יחיד: **ודחולי עלמא.** כלומר הנך רבנן דסתם מתניתין סברי אין הלין מרלה על אכילות על טומאה שנגעה בבשר ובשיריי מנחה הנאכלים אלא על טומאת הדם וקמלים [ואימורין]: **לימא מסייעין.** דאמר עומר ושתי הלחם באין בטומאה ואף על גב דבעינן רילוי לין ולין אאכילות לא מרלי ונמלא שאין כאן שרייס הנרלין אלא הקומץ לבדו שהלין מועיל וכן במיני דמים לא הועיל לין לבשר אלא לדם וקתני דהדם נזרק: **ולא כר' יהושע.** דאמר אם אין בשר רחוי אין דם רחוי: **אם אין בשר.** רחוי כגון שנטמא או שנאבד אין הדם נזרק: **נוב.** אויר יש בין בבש למזבח. לא היה רחש הבבש מחובר למזבח שיש אויר מעט בינתים והמסדר את האברים עומד על הבבש וזורקן על מערבת העליה לקייס מלות זריקה: **הא לחיב גביה והבשר תאכל.** אלמא בשר קייס בעינן: **והני** אכילתו] אלא ר' אליעזר דתניא ר' אליעזר אומר הציץ מרצה על אכילות. ר' יוסי אומר אין הציץ מרצה על אכילות. **נימא** מתני' דקתני חמשה דברים באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה דלא כר' יהושע, דהא ר' יהושע אומר אם אין בשר אם אין דם. דקא בעי דם ובשר, דתניא ועשית עולותיך הבשר והדם ר' יהושע אומר אם אין דם אם אין בשר, דכתיב (ויקרא ז) כי הדם הוא בנפש יכפר, אין לי אלא דם טהור, טמא מנין, ת"ל (שמות כח) ונשא אהרן וגו', והוא בדם קמייריי, לכתיב לרלון לה וכתיב כתיב ונרלה, מה הכא דם אף אתה דם, ואין לי אלא דם, מנין לרבות כל הטעונים, ת"ל לכל מתנות קדשיהם וגו' (מנחות כה:). **מה דם בזריקה.** דם עולה שעומד בארן חוזק מן הכלי כדכתיב חוקה (זבחים סב:). **אף בשר בזריקה.** אלמא אויר יש ומחמת האויר הוא לריך זריקה שעומד בכבש וחוזק אל עבר האויר למערבה (שם).

ג) שבועות י. תענית כט., ב) [ע"ש], ג) [יומא מו.], ד) [כתובות לב. סוטה כט: מכות ד:], ה) סנהדרין יב: יומא ז:, ו) [מנחות עו.], ז) [לקמן עח.] מנחות כה:, ח) [מוספתא דזבחים רפ"ד] זבחים קד., ט) שם סב:, י) [לעיל לד. זבחים סב: קד. ע"ש], כ) [אמור סוף פרשה יב], ל) [ויקרא כג], מ) [במדבר כח], נ) ר"מ מ"ז, ס) גי' רש"ל לא אמר אפסח, ע) [וע"ע תוס' כתובות לב. סד"ש שבת ותוס' סנהד' עג: ד"ה משום], פ) [וביכמות ה: ד"ה משום] בא בשלהי כתבו תוספות בשם ר"י מירון ע"ז ע"ש], צ) רש"ל,

תורה אור השלם

1. סֵלָה כָּל אֲבִירֵי לִבּוֹ בִּקְרְבִּי קָרָא עָלַי מוֹעֵד לִשְׁבֹּר בַּחוּרַי גַּת דָּרַךְ אֲדֹנָי לַבְתּוּלַת בַּת יְהוּדָה:

איכה א טו

2. וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מֹעֲדֵי יְיָ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

ויקרא כג מד

3. אֵלֶּה תֹּעֲשׂוּ לַיְיָ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם:

במדבר כט לט

4. וְעָשִׂיתָ עֹלֹתֶיךָ הַבָּשָׂר וְהַדָּם עַל מִזְבַּח יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְדַם זְבָחֶיךָ יִשָּׁפֵךְ עַל מִזְבַּח יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְהַבָּשָׂר תֹּאכֵל:

דברים יב כז

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שאינו על מצחו. כדאמרינן בר"ה. תמוה לי וכי לריך רמיה לה הלא מפוסק בכתוב דלפני ולפנים עובד לק בד' בגדים אלא דבר"ה אמרינן טעמא לקרא: **תוס'** ד"ה אויר. בלא אויר נמי. עי' תשו' מ"ל סי' קנ"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה דלא וכו'. דלמוי' בלינוי וכו'. נ"ב עיין מנחות ט"ו ע"ל תוס' ד"ה והכא מאי לין וכו' וע"ע ודו"ק: **ב)** שם ד"ה אויר וכו'. יכול לקיים מלות זריקה. נ"ב עיין שו"ת מ"ל סימן קנ"ג:

מוסף רש"י

תמוד דהאי שתא מלויי מליוה. תמוה דהכיא שתא של שנה הבאה לליאת מלרים שנשלחו בה מרגלים בעברים בעצם בסיון, מלוי מליוהו לתמוח לפיכך אינם בו יום חזרת מרגלים בשמונה בתמ, ויכבו העם בלילה ההוא בתשעה בתמ בכו בכים של חנם והוקבעה להם בכים לדורות (שבועות י.). מה תלמוד לומר. והלא כל המועדות אמורין למעלה ומשם אתמן (מנחות עב:). **במועדיכם.** ואפילו בשבת (שם). מגיין לרבות עומר. דלא כתיב בהיא פרשתא (שם). **והקרב עמו.** בבבש הבא עם העומר (שם). **שתי הלחם והקרב עמם.** בבשי עלרת (שם). **ת"ל וידבר משה וגו'.** ובהיא פרשתא דאמור אל הבהנים בתר עומר ושתי הלחם כתיב (שם). **בין שישנו על מצחו.** של בהן גדול בשאירע טומאה על הקרבן (יומא ז:). **מרצה.** לין מרלה על טומאת זבחים לעלות לרלון (סנהדרין יב:). **בהן גדול ביום הכפורים.** בגדיו לפני ולפנים ביום הבפורים, יוביח. שאינו לובש בגדי זהב ואם אירעה טומאה בקדשים מרלה הלין (שם) יום הבפורים אינו על מלמו בשעת עבודת היום הבפימית, שאינו בבנס לפנים בבגדי זהב (יומא ז:). **הנח ליום הכפורים שטומאה הותרה בצבור.** שבולו קרבן לבור ואינו לריך לרלוי לין (שם) שבולו עבודת הבור וטומאה הותרה בקרבן לבור בטהרה בטומאה (יומא ז:). **הציץ מרצה** ולין הוא דמרלה עלה (יומא ז:). בלומר בקושי נדחית אלא דחוי בעלמא על ידי בשיאת עון, שהלין מרלה ולא בהיתר גמור (זבחים ג.) אע"פ שקרבן לבור דוחה אותה, בקושי הותרה ולא היתר גמור, וכל מה דמלינו לחלורי מהדרינן שיעשה בטהרה (יומא ז: מו:). **הציץ מרצה** על אכילות. לחבי נקבו אכילות, דאשולין בולי עלמא מודו דלין מרלה דקתני בריש מת"ב ונרלה לו לכפר עליו, בדם, דכתיב (ויקרא ז) כי הדם הוא בנפש יכפר, אין לי אלא דם טהור, טמא מנין, ת"ל (שמות בח) ונשא אהרן וגו', והוא בדם בקמייריי, לכתיב לרלון לה וכתיב כתיב ונרלה, מה הכא דם אף אתה דם, ואין לי אלא דם, מנין לרבות בל הטעונים, ת"ל לכל מתנות קדשיהם וגו' (מנחות כה:). **אף בשר בזריקה.** אלמא אויר יש ומחמת האויר הוא לריך זריקה שעומד בבבש וחוזק אל עבר האויר למערבה (שם).

שעירי ראשי חדשים איצטריך ליה. תימה ולימני שעירי ראשי חדשים ולא ליתני אידך: **סלקא דעתך אמינא הא לא כתיב בהו מועד.** ותע"ג דבפרשת פינחס כתיב נמי ראש חדש ה"א דאלה תעשו במועדיכם דבתיב בסוף פרשת פינחס לא קאי אראש חדש אלא אשאר ימים טובים דבתיבי בתריה לחיקרי רגל דהכי נמי לא קאי [ב] אשבת ותמיד ומנרכי' להו קרא בסמוך:

שבן יש בהן צד חמור. פר"ת שבן ישנן לפני הביבור [ג] וכמאן דאמר (חגיגה דף ו.) עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הוא ולחם הפנים [ד] אומר ריב"א מדבתיב תמיד ילפינן ליה דמשמע אפילו בשבת ובתורת כהנים איבא מאן דדרים דתמיד דחי שבת מדבתיב ביה תמיד ומיהו [ד] מתני מיניהו הוה מלי למילף כולהו [ה] ואומר ר"י דשמא יש שום פירבא דאי לאו הבי אמאי לריך קרא בשאר. ובשה דבפרק קמא דיבמות (דף ה:) בעי למימר עשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת מבשה תמיד ופריך מה לפסח ותמיד שבן ישנן לפני הביבור ואמאי לא יליף משאר קרבנות ציבור דדחי שבת כדמסקינן הכא [ה]: **דלא אשבחן תנא דאית ליה טומאה הותרה אלא ר' יהודה.** ואם תאמר מאי אולמא דר"ש שפי מדבבי יהודה אדרבה אשבחן בבי שהוליאוהו (עירובין דף מו:) דר' יהודה ור' שמעון הלבה בבבי יהודה וי"ל דאשבחן לקמן (דף עח.) ר' יוסי דנמוקו עמו דסבר טומאה דחויה היא תימה לר"י דבשמעתין משמע דלמאן דאמר טומאה דחויה אינה דחויה אלא על ידי רילוי לין ואמאי הא טומאה דגברא דדחויה בציבור א] אע"פ שאין הלין מרלה על טומאת הגוף בתנן בפירקין (דף פ:):

רבי אליעזר אומר חציין מרצה כו'. רבי אליעזר גרסינן ולא ר' אלעזר דלקמן פריך וליטעמיך כיון דאמר ר' אליעזר יש דם אף על פי שאין בשר הלין מרלה על אכילות לא אתיא מתני' כוותיה משום שתי הלחם [ה]:

נימא דלא כר' יהושע. תימה לר"י והא ע"כ כרבי יהושע אתיא דקתני סיפא ובמוקדשין אף על פי שנטמא בשר וחלב קייס זורק את הדם משמע הא נטמא שייבה אינו זורק והיינו כרבי יהושע דבאמר לקמן וי"ל דה"ק סיפא אתיא כר' יהושע והא ע"כ סיפא אתיא כוותיה ואם כן קשיא סיפא:

אויר קטן היה בין בבש למזבח. [ה אלא אויר נמי היה יכול לקייס מלות זריקה ב] אלא לבן היה אויר שע"י בן יזבור לזרוק:

דם אף על פי שאין בשר שנאמר ודם זבחיך וגו'. תימה לרשב"א מנא ליה בעולה דיש דם אף על פי שאין בשר אימא דווקא שלמים אבל עולה דבולה בליל אימא אין בשר אין דם יש דם אף על פי שאין בשר [ו] [מנא לן]: שאין

א [מיי' פ"ד מהל' בית מקדש הל' ט ין]:

לא ב מיי' שם הל' טו טז:

לב ג שם הלבה ח:

לג ד שם הלבה ז:

לד ה מיי' פ"א מהלבות פסולי מוקדשין הלבה לד:

לה ו מיי' פ"ו מהלבות מעשה קרבנות הלבה ד:

לו ז מיי' פ"ב מהלבות בית הבחירה הל' יג:

מוסף תוספות

א. גבי שאר מועדות תחילה לבולם. תוס' שאנן. ב. ולא חש הש"ס לפרשה. תוס' בתובות לב: ג. דלא מבבר בלל שנשנה במשנה מנלן. תוס' שאנן. ד. יש לתמוה הבא. שם. ה. דתנן דבאין בטומאה. שם.

רבינו חננאל

ואפילו שעירי ראשי חדשים כיוצא בשעירי הרגלים הם, מיהו הוצרך להודיע כי ראש חדש נמי איקרי מועד שנאמר קרא עלי מועד. מנא הני מילי דת"ר וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל מה ת"ל לפי כו' התמיד שכן תדיר שכן בלילי. פי' התמיד חובה קבועה בכל יום והוא עולה בלילי, מה שאין כן בפסח, כי הפסח הוא פעם אחד בשנה ונאכל כי אין למזבח ממנו אלא האימורין בלבד. ויש בפסח מה שאין בתמיד שמי שאינו עושה פסח ענוש כרת שנאמר וחדל לעשות הפסח ונכרתה, מה שאין כן בתמיד, כי התמיד אין בו ענוש כרת. לפיכך הוצרך לפרש בזה במועדו, ובזה במועדו להיות שניהן דוחין השבת והטומאה שאין למדין זה מזה. והני תרוייהו לא למידי מיניהו שכן ישנן לפני הדיבור כלומר ניתנין לישראל ועשאום קודם מתן תורה פסח עשאוהו במצרים שנאמר ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל וגו'. תמיד דגרסינן בתחלת חגיגה עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד היא. ואי כתיב הני לא ילפי האחרים מיניהו, דאיכא למיפרך מה להני שכן ישנן לפני הדבור כדאמרן, אי נמי שכן יש בהן צד חמור, התמיד תדיר וכלילי, הפסח ענוש כרת, משא"כ בשאר הנקרבין. לפיכך הוצרך לפרש בהן במועדו. והני מילי בקרבנות דמכפרי אבל עומר ושתי הלחם דאין בהן כפרה אלא להתיר, כדגרסינן עומר מתיר חדש במדינה דכיון שקרב העומר בששה עשר בניסן מותרין ישראל לאכול תבואה חדשה, וכיון שהקריבו שתי הלחם בעצרת הותרו ישראל להקריב מנחה מן התבואה החדשה, לפיכך הוצרך לכתוב בכל אחד במועדו שיהיו כולן דוחין הטומאה כמו שאמרנו. [אין הציץ מרצה על אכילתו כגון מי שאכל הקודש הטומאה וכיוצא בה]. **סברוה** דס"ע טומאה דחויה בצבור ובעיא ציץ לרצות, דליכא תנא דשמעת ליה דאמר טומאה הותרה היא בצבור אלא ר' יהודה, דתניא בין שישנו על מצחו וכו', ודכולי עלמא סברי אין הציץ מרצה על אכילות, כגון מי שאכל קודש בטומאה וכיוצא בה, [וליכא תנא דאמר הציץ מרצה על